

eminus, nisi sola nostra voluntate: quoniam utriusque nobis via potestatem dedit Dominus, ut uniuscuiusque cognoscatur affectio & animus. Sic ergo nostrae sint responsores ad invicem, o electi Dei, quemadmodum fidelis quilibet servus cum suo colloquitur domino. Verax quippe est, qui ait: *Luc. 14. Omnis qui se exaltat, humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur.* Sint porro sermones nostri mutui, non de rebus peregrinis atque externis; verum de utilitate animae, de mutua inter nos adificatione, de recte factis, de omni opere bono: sicut scriptum est: *Ephes. 4. Ut det gratiam audientibus: & Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis in die redemptionis.* Quoniam ipsum decet gloria in saecula. Amen.

Αὐτῶν, εἰ μὴ ἐν τῷ θέλειν ἡμῶν, ὅτι τῆς ἀποφύτων οὐδὲν τὴν θέσιν δίδωκεν ἡμῖν ὁ Κύριος, ἵνα ἐπιγνωθῆ ἑκάστου ἡ ἀφιδεῖας. Οὐτως ὡς ἔγω ἡμῶν ἢ ἀποκρίσεις πρὸς ἀλλήλους, ὁμοιωταὶ Θεῷ, ὡς πρὸς ἄλλους ὁμοιωταὶ τῶν ἑαυτῶν δεσπότη. Ἀφιδεῖας γὰρ ὁ εἰπὼν, Πᾶς ἡμῶν ἑαυτὸν ταπεινώσεται, καὶ ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώσεται. Οἱ δὲ λόγοι ἡμῶν οἱ πρὸς ἀλλήλους μὴ ἔσονται πρὸς ἑξωτικῶν πραγμάτων, ἀλλὰ πρὸς ὠφελείας ψυχῆς, πρὸς οἰκοδομῆς ἐκείνου ἀλλήλους, πρὸς καταρτισμῶν, πρὸς πάντων ἔργων ἀγαθῶν. καθὼς γέγραπται, ὅπως ἀνὴρ ἡμῶν χαίρει τοῖς ἀκούσιν. καὶ μὴ λυπεῖται τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέρας ἀπολυτρώσεως. ὅτι αὐτῶν πρὸς τὸ δόξα εἰς τὸς αἰῶνας. ἀμήν.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

QUOD NON OPORTEAT RIDERE, ET EXTOLLI; SED PLANGERE POTIUS, ET NOS IPSOS DEFLERE.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΟΤΙ ΟΥΔΕΙ ΓΕΛΑΝ ΚΑΙ ΜΕΤΕΩΡΙΖΕΣΘΑΙ, ΑΛΛΑ ΜΑΛΛΟΝ ΚΛΑΪΕΙΝ ΚΑΙ ΠΕΝΘΕΙΝ ΕΑΥΤΟΥΣ.

Initium everfionis animae Monachi est risus, atque confidentia. In his cum te, monache, confpexeris, in malorum te concidisse abyssum noveris. Ne definas igitur orare Deum, ut ab hac te morte liberet. Risus atque confidentia monachum in turpes animi passiones conjicit; neque solum juvenes, sed & senes. Risus & confidentia monachum deprimit. Dixit quidam Sanctorum de confidentia loquens: Confidentia similis est vento urenti, monachi fructus corrumpens. De risu autem jam audi. Risus beatitudinem lucis exterminat, eaque quae sunt aedificata, destruit. Risus Spiritum sanctum contristat: anima obest, & corpus corrumpit. Risus virtutes expellit, non meminit mortis, neque supplicia cogitat. Aufer a me risum, Domine, luctumque ac gemitum mihi concede, quem a me ipse requiris, Deus. Initium luctus est, agnoscere seipsum. Sit vero luctus noster non secundum hominem, neque ut videatur ab hominibus; sed secundum Deum, qui novit etiam abscondita cordis, ut apud eum mereamur beatitudine perfui. Hilari itaque atque amoeni simus aspectu, exultantes in Spiritu sancto super donis Domini

Ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μοναχῶν, γέλως καὶ παρρησία. Ὅταν ἐν τέποις ἰδῆς σεαυτὸν, μοναχέ, γίνωσκε σεαυτὸν εἰς βάθην κακῶν καταπίπτουσα. Μὴ τωσὶν θεοδόξῳ Θεῷ, ὅπως ῥύσῃ σε ἔξω θανάτου τῆς. Ὁ γέλως καὶ ἡ παρρησία εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπιπέσει τὸ μοναχόν· ἢ μόνον νεωτέρους, ἀλλὰ καὶ γέροντας. Ὁ γέλως καὶ ἡ παρρησία καὶ ἡ φέρει τὸ μοναχόν. Εἰπέ τις ἅγιων πρὸς τὴν παρρησίαν· ἡ παρρησία ἀνέμοιο καὶ σὲντι ὁμοία, ἀφιδεῖας τὸς καρπὸς τῆς μοναχῶν. Πρὸς τὸ γέλωτος νὺν ἀκνε. Ὁ γέλως τὸ μακαρισμὸν ἔξω βάλλει καὶ τὰ οἰκοδομηθέντα καταλύει. Ὁ γέλως τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον λυπεῖ. ψυχῶν οὐκ ὠφελεί, σαματὶ δὲ διαφθεῖρα. Ὁ γέλως τὰς ἀρετὰς ἐκδιώκει, οὐκ ἔχει μνήμην θανάτου, οὐδὲ μελέτην τῆς κολασεων. Πρὸς ἀπὸ ἐμῶν Κύριε, τὸ γέλωτος καὶ δάσρησά μοι τῶν ἁμαρτιῶν καὶ κλαυθμῶν, ὃν ἐπιζητῆς πρὸς ἐμὸν ὁ Θεός. Ἀρχὴ τῶν ἁμαρτιῶν τὸ γινώσκαι σεαυτὸν. Ἐγὼ τὸ πένθος ἡμῶν μὴ καὶ ἀνδραπονον, μηδὲ πρὸς τὸ δεαδίναί τις ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ Θεὸν τὸ γινώσκοντα τὰ κρύφια τῆς καρδίας, ὅπως πρὸς αὐτὸν μακαροδομησιν. Ἐσώμεθα τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἁμαρτιῶν, ἀγαλιώμενοι ἐν πνεύματι ἁγίῳ ἐπὶ τῆς δαρεῆς τοῦ Κυρίου, εἰς,

Matth. 5. Jacob. 4.5.